సంధ్యాసమయం

గంగరాజు, లింగరాజు, గవ్రరాజు, సత్తిరాజు, పీర్రాజు, సర్రాజు అంటూ సహస్రనామం పారాయణచేస్తూ రాజారావును లేపేను ఒళ్ళువిరుచుకుని "అప్పుడే తెల్లారిపోయిందా?'' అంటూ లేచాడు "తెల్లారడం కాదు బ్రదర్! చీకటిపడింది. ఇవాళ ఆదివార మగుటంజేసి మధ్యాన్నం బజ్జున్నావు" అని నేను జ్ఞాపకం చేయగానే మనసారా మరోసారి ఆవలించి లేచి, మంచంమీదే కూర్చుని, మధ్యాన్నం తాలూకు దుఃఖాన్ని పునఃస్మరణ మొదలెట్టేడు.

''ఇంక నేను యీ జీవితం గడపలేను'' అన్నాడు రాజు.

''దేహం చాలిస్తావా?''

''బలవంతం లేదు.''

''హోటలు ప్రొప్రయిటర్ని చంపేస్తాను.''

''ఈశ్వరేచ్ఛ ''

''వీధిలో పారేస్తే ఆ అన్నాన్ని కుక్కలు కూడా ముట్టుకోటం లేదు. వెధవ భోజనం వాడూను. ఆనపకాయ కూరా, ఆనపకాయ పులుసూ, ఆనప కాయ పచ్చడి! హుం! ఈ బాధ భరించలేను! నా తరంకాదు! నా తరంకాదు!" అంటూ మళ్ళీ మూర్ఛపోయాడు.

మళ్ళీ యింత హఠాత్తుగా మూర్ఛపోవటానికి కారణమేమిటంటే-యిక్కడ వీడు స్పృహాచ్చి కన్నీరు మున్నీరుగా విలపిస్తుంటే, అదే సమయంలో వెనకింటి కామేశ్వరమ్మగారు కొంప మునిగిపోయినట్టు పోపు గరిట చుంయ్ మనిపించింది. ఆ పరిమళం విషవాయువులాగ పనిచేసిన సందర్భంలో రాజుకి మళ్ళీ ప్రాణంమీద కొచ్చింది.

సంజీవిలాంటి రెండు సిగరెట్ దమ్ములు లాగినతర్వాతకానీ రాజు మళ్ళీ తేరుకోలేదు. రాజు మా పినతండ్రి కొడుకు. మా పూళ్ళో యింటిపట్టునే

వుంటూ బియ్యే వరకూ చదివి, ఉద్యోగం దొరికితే మూణ్ణెల్లక్రితం హైద్రాబాద్ వచ్చి నాతోనే వుంటున్నాడు. మా ఆవిడ ఆర్నెళ్లక్రితం పుట్టింటికెళ్ళినప్పటి నుంచీ హోటల్ భోజన సాధన చేస్తూ, ఆ సాత్వికమైన ఆహారాని కలవాటుపడి ఇంద్రియాల్ని జయించాను. వీడింకా జిహ్వాని పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నాడు. మరి యిక 'డివాల్యుయేషన్' వొచ్చేక హోటల్ ధర్మమా అని మనుషుల్లో ఆధ్యాత్మికచింత ప్రబలింది. అనంత సౌందర్యం బ్రహ్మ స్వరూపమనీ అట్టి పరబ్రహ్మ స్వరూపమే 'అన్న' మనీ, మనస్సుకు నాటేటట్టు దానిలో ధగధగ మెరిసే నవ రత్నాల్లాంటి 'రాళ్ళు' ద్యోతక మవుతాయి సర్వం జగన్నాథం అనేటటువంటి వేదాంత సారానికి చిహ్నం 'సాంబారు', రంగు, రుచి, సువాసనా అనే వ్యామోహాలు భ్రమలనియూ, సకల చరాచర జీవరాసుల యందూ, చేతనాచేతన పదార్థముల యందూ వుండేటటువంటి మూల పదార్థ మొకటే ననియూ, ఇంద్రియములచే నెరుంగబడు భేదములన్నియూ బాహ్య రూపములకు చెందినవే యనియూ జ్ఞానులచే గ్రహింపబడినటువంటి తత్వబోధనలకి 'కూర'లే ప్రత్యక్ష నిదర్శనాలు. ఈనాటి నా పులుపు యేనాటిదో అంటూ జన్మాంతర సంబంధాలు గురించీ, కర్మ సిద్ధాంతం గురించీ అమర సందేశాన్నిచ్చేది 'ఊరగాయ.' ఈ విధంగా భోజనం ద్వారా అఖిలాండకోటి బ్రహ్మాండ నాయకుండయిన ఆ యొక్క విష్ణుమూర్తి విశ్వరూప సాక్షాత్కార భాగ్యం కలిగించడానికి మూల పురుషుడైన హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ని రాజు చంపేస్తాననడం నాకు సుతరామూ ఇష్టం లేదు.

ఇంతకీ రాత్రి క్యారియర్ రాగానే హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ మీదున్న కోపంతో పట్టుకొచ్చిన కుర్రాణ్ణి రాజు మెడవిరిచే ప్రమాదం వుందని గుర్తించి, సాహసించి యింటివెనక గోడ ఎక్కేను. చెట్టంత మనిషి చీకటి పడ్డాక గోడెక్కి నిలబడ్డం చూసేక "అయ్యబాబోయ్! దొంగ!" అంటూ కెవ్వుమని కామేశ్వరమ్మగారు కేక పెట్టకుండా వుండటానికి కారణం వుంది. మేమీయింట్లో చేరిన వారం రోజుల్నుంచీ ఉదయం, సాయంత్రంకూడా వాళ్ళ చిన్నబ్బాయి తాలూకు టెన్నిస్‌బాల్ మా దొడ్లో పడుతుండటం, ముద్దుముద్దుగానే నేనా గోడెక్కి అందించటం పరిపాటయింది.

"ఏం నాయనా?" అంది కామేశ్వరమ్మగారు.

''ఏంలేదు దొడ్డమ్మగారూ! మావాడు రెండు రోజులు పట్టి లంఖణాలు. ఇవ్వాళ మధ్యాహ్నమే ఓ మెతుకు కొరికేడు ఇంకా అన్న హితవు లేదు. కాస్తంత నాలిక్కి రాసుకోడానికో నిమ్మకాయ బద్ద....'' అన్నాను తెగించి. "అయ్యో! అంతకంటేనా బాబూ? అలాగే వుండు'' అంటూ యిట్టే ఇంట్లోకెళ్ళి అట్టే ఓ గిన్నెలో చారు, ఓ ప్లేట్లో నిమ్మకాయ తీసుకొచ్చి "చారు మా అమ్మాయి సంధ్య పెట్టింది నాయనా, ఎలావుందో, ఏమిటో'' అంటూ అందించింది. మహా ప్రసాద మనుకుంటూ మా వాడి ముందర పెట్టేను. వీటిని ఆధారంగా చేసుకుని మా రాజు ఆ రోజు శ్రద్ధ సోపేతంగా భోంచేస్తుంటే నాక్కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగేయి. మూణ్ణెల్లక్రితం వీడు గుండ్రంగా దుంప లాగుండేవాడు. ఆ రోజుల్లో వాడి బరువు ఎముకల్లేకుండా సుమారు నూరు కిలోగ్రాములు. ఇప్పుడు ఎముకలతోసహా ఎనభై కేజీలని వాడే చెప్పాడు.

భోజనాంతరం ఒక క్షణం చడా మడా ఆలోచించి "ఒక హోటలు ప్రొప్రయిటర్ని చంపి ప్రయోజనంలేదు వెంటనే వాడిస్థానే పదిమంది మొలుస్తారు. కామేశ్వరమ్మగారి దయాధర్మ భిక్ష రోజూ అర్థించడమూ సబబు కాదు. అందేత వంటిల్లు బూజులు దులుపు. ఇప్పుడేవెళ్ళి కావలసిన సరుకులు తెస్తాను" అన్నాడు రాజు.

''నాకు వంట రాదు, నీ యిష్టం'' అన్నాను.

''ఆడాళ్ళు చేసేపాటి మనకు రాదా ఏమిటి? నలభీమ పాకాలంటారు - విన లేదూ? వంటకి అసలు మొగాళ్ళు ప్రసిద్ధి. నేర్చుకుంటే అదే వొస్తుంది. పాక శాస్త్రం మీద ఓ పుస్తకం కూడా పట్టుకొస్తాను కావలిస్తే" అన్నాడు కృతనిశ్చ యుడై బట్టలు వేసుకుంటూ.

"కొన్నాళ్ళపాటు క్యారియర్ కూడా తెప్పించుకుందాం'' అన్నాను కిడెంచి మేలెంచటం మంచిదని.

''నీ ఖర్మం'' అన్నాడు.

''పోనీ, ఆలోచించి మంచిరోజు చూసి మొదలెడదాం'' అన్నాను.

''రేపు కలవు. ఇంతకంటే మంచి రోజేమిటి? రేప్పొద్దున్న తెల్లారగట్లే యెనిమిదింటికల్లా నన్ను లేపెయ్యి'' అన్నాడు బయటికి వెడుతూ.

ఉదయం రాజా చాలా హడావిడిగా ప్రతిజ్ఞ పాలిస్తూ యజ్ఞానికి రంగంలోకి దిగేడు. పాకశాస్త్ర గ్రంథంలో మూడు పదార్థాల కెదురుగా 'టిక్' పెట్టుకున్నాడు. 'చపాతి', 'వెజిటబుల్ కూర్మా' మరియు 'చైనాబర్ఫీ' ఈ బర్ఫీ ఏమిటా అని పుస్తకం తిరగేసి చూశాను. కావలసిన దినుసులపట్టీలో ఇలావుంది: 'ఒక పదలం కల్తీలేని శనగపిండి, ఒక ఏబులం చక్కెరా, ఒక ఏబులంన్నర కలగలుపులేని శుభ్రమైన నెయ్యి (ఆవు నెయ్యి దొరికితే మరీ శ్రేష్ఠం. నిలవా వుంటుంది, బర్ఫీ గుల్ల విడిచి నోట్లో వేసుకోకుండానే కరిగిపోయేటట్టుంది.), ఒక చటాకు పొట్టులేని జీడిపప్పు. పదిహేడు ఏలక్కాయలు, ఒక స్పూన్ మిఠాయి రంగు, చిటికెడు వంట సోడా, రోజ్ వాటరుంటే వేసుకోవచ్చు.

ఆ పట్టీ ప్రక్కనే మావాడు ఛిన్నాలూ, దశాంశాలూ వస్తున్నాయని జంకకుండా ఆ తూకాల్ని మెట్రిక్ పద్ధతిలోకి లెక్కకట్టి రాసుకున్నాడు.

పనిమీద బయటకు వెళ్ళి తిరిగొచ్చేటప్పటికి అప్పుడే బర్ఫీ పూర్తయినట్టుంది. దాన్ని ముక్కలు చెయ్యడానికి లాగుంది. శుభ్రంగా కడిగి, తడారిపోయేవరకు తుడిచి, ఒక్క పిసరు నెయ్యి (ఏ నెయ్యి బర్ఫీ చెయ్యడంలో వుపయోగించామో అదే వాడుకోవాలని రాసివుంది లాగుంది.) నేతిగిన్ని అడుగునించి టీసి గునపానికి నిలువునా రాసి దాంత్తో కుస్తీ పట్టడానికి కుపక్రమించేడు. కావలసిన పరికరాల్లో దాన్ని నమలడానికి అదనంగా మరో ముప్ఫయి రెండు పళ్లు కావాలని పుస్తకంలో లేకపోవడం శోచనీయం. బహుశః అది చైనావాళ్ళు తమ బంగారు పళ్ళతో నమలగలరేమో! ఒక చెదిరిన చిన్నముక్క నోట్లో వేసుకున్నాక కొరుకుతున్నది బర్ఫీయో, పళ్లో తెలియలేదు. ఎముక ముక్కలని కరకజ్జంలాగ పటపటలాడించే మా పక్కింటివాళ్ళ కుక్క నేను పడేసిన చిన్న బర్ఫీముక్క చుట్టూ గంటనుంచి ప్రదక్షిణం చేస్తూ దాసోహం అని దాన్ని శివలింగంలాగ ఆరాధిస్తూంటే చూసి యిక యిది నిలవ వుండటం విషయంలో ఢోకాలేదని తేలిపోయింది. ఇది నూటికి నూరుపాళ్ళు భూమ్మీద శాశ్వతం. అంతటి సౌమ్యమైన పదార్థాలతో, ఇంత దృఢమైన పదార్థం తయారవడం సంభవమని ఏ పదార్థ శాస్త్రజ్ఞుడూ వూహించైనా వుండడు. ఈ బర్ఫీని కొరకగలిగినవాడు తిరగలి రాయిని పీచు మిఠాయిలాగ నమలగలడనడానికి సందేహంలేదు.

చపాతీ నోట్లో పెట్టుకోగానే భారతదేశం పారిశ్రామికంగానూ, వైజ్ఞానికంగానూ వెనకపడి వుండటానికి కారణం కళ్ళకి కట్టినట్టు కనపడింది. ఈ రోజుల్లో ప్రతి చిన్న పరిశ్రమలోనూ విదేశ వస్తువులకోసం ఎగబడటం పరిపాటయిపోయింది. స్వదేశీ ముడిపదార్థాలతో ఉత్పత్తి చేసి దేశంలో స్వయంసమృద్ధి సాధిద్దామన్న దీక్షలేదు.

ప్రతి అడ్డమైన వాడికీ స్కాలర్‌షిప్ యిచ్చి రీసెర్చి చెయ్యమంటే దేశం ఎలా పురోగమిస్తుంది? రీసెర్చి చేసే వాడికి జన్మతః నేర్పుండాలి. రాజు మేధ అద్వితీయం. ఒక్క చపాతీ డన్‌లప్ కంపెనీకి, ఒక్క చపాతీ బాటా కంపెనీకి పంపిస్తే శాశ్వతమైన టైరులూ, చెప్పులూ భారతీయులకి సత్వరంగా లభించడం తథ్యం. నిజంగా రాజుకి ''చర్మవిభూషణ్'' అనే ప్రత్యేక బిరుదైనా యివ్వడం ప్రభుత్వం యొక్క రక్షణ కర్తవ్యం.

ఇంతలోకే ఎక్కణ్ణుంచో మతాబా కాలిన వాసన వేస్తుంటే ఎక్కడా అని పరీక్షిస్తే అది మూతపెట్టిన వెజిటెబుల్ కుర్మా గిన్నిలోంచి అని గ్రహించి, మూత తీస్తే ఏటంబాంబులాగ ప్రేల్తుందేమో నన్న భయంతో దగ్గిరే నిలబడ్డ రాజును జబ్బపట్లుకు పక్కకిలాగి హాల్లోకి తీసుకెళ్ళి కుర్చీలో కూలేశాను. ఈ వంటలో ఉపయోగించబడ్డ గిన్నెలూ, గరిటెలూ మొదలయిన పరికరాలు తోమడానికి పనికొచ్చే రసాయన ద్రవ్యాలూ, సాధనాలూ దొరకవని గ్రహించి, వాటిని వీలయితే కరిగించి మళ్ళీ పోతపోయించుకోవచ్చునని సమాధానపడ్డాను. అవన్నీ పెరట్లోపడేసింతర్వాత, అవి తయారు చేసే విధానంలో వివరించబడిందో లేదోకాని, పది లీటర్ల ఫినైల్ పోసి ఆ గదంతా కడిగేకకాని అక్కడ నిలబడే సాహసం లేకపోయింది.

ఈ దుఃఖంలో కుర్రాడు తెచ్చిపడేసిన క్యారియర్ సంగతే మరిచిపోయాం. ఇంతలోకే దైవానుగ్రహంచేత కామేశ్వరమ్మగారు పిలిచి ''రాజారావుకు పాపం, పథ్యం వంటబట్టదా? ఇంద, ఇవి పట్టుకెళ్ళి బాబూ! ఈ పూట కూడా మా అమ్మాయి సంధ్యే చేసింది'' అంటూ మళ్ళీ పథ్యం దినుసులు అందించింది. సమయానికి నాకో ఆలోచన తట్టింది. ''దొడ్డమ్మగారూ! అడుగుదా మనుకుంటూనే మరిచిపోతున్నాను. మీ అబ్బాయిని రోజూ యిక్కడికి పంపించండి. రాజుకూడా

తీరుబడిగానే వున్నాడు. కాస్త పాఠాలు చెబుతాడు. కుర్రాడు ఉషారైనవాడూ, మాకూ మీ ఋణం తీర్చుకున్నట్టుంటీ'' అన్నాను.

''ఇంకానయం! ఇందులో ఋణమేముంది నాయనా? మీ అభిమానంకొద్దీ అలా అన్నావు. అసలే అల్లరిపుంక మావాడు. పాఠం చెప్పకపోయినా భయం చెప్పి కూర్చోపెడితే చాలు. అంతకంటేనా బాబూ?'' అంది ఆవిడ అంబరమంత సంబరమైన మొహంతో.

మా కథకి పదిరోజులు ఇంటర్వెల్. ఈ పదిరోజులూ శ్రద్ధగా మా రాజూ, వాళ్ళబ్బాయీ టెన్నిస్ బంతితో ఆడుకుంటూ ప్రాణ స్నేహితులై పోయారు. అసలు ఆ అబ్బాయికి స్కూలన్నా, పాఠాలన్నా మేష్టర్లన్నా పరమ అసహ్యం. అలాంటిది. నేటికాలానికి ఇంతటి ఆదర్శమైన ప్రయివేటు మేష్టరు దొరకడంతో కుర్రాడి గురుభక్తి విపరీతంగా పెరిగిపోయి, రోజూ కూరో, పచ్చడో పులుసో గురుదక్షిణగా పట్టావడం మొదలెట్టాడు. ఆ పదార్థాలన్నీ వాళ్ళక్కయ్యే చేసినట్టు తెలిసినప్పుడల్లా రాజు ఆ అమ్మాయిని గురించి చాలా చాలా వివరాలు సేకరించడం మొదలెట్టాడు. ఆ అమ్మాయి గరల్స్ పాలిటెక్నిక్‌లో చదువుకుంటుందిట. ఇప్పుడు పరీక్ష రోజులట. ఆ అమ్మాయి పొద్దున్నే స్కూలుకి వెళ్ళి సాయంత్రం బస్సులో వస్తుందిట. సినిమాలకి ఎప్పుడేనా వాళ్ళ నాన్నగారితో వెడుతుందిట. కుర్రాడు చెప్పగలిగినంత చెప్పేడు.

తనకి ఇంత అమృత తుల్యమైన వంటకాలు అందిస్తున్న అమ్మాయిని కనీసం ఒకసారయినా చూడటం ధర్మమనుకున్నాడట. కాని, సాహసించి వాళ్ళింటికి వెడితే, వ్యవహారం బెడిసిందంటే చేతులారా నోట్లో మట్టికొట్టుకున్నట్టవుతుందని ఉద్యమం విరమించుకున్నాట్ట. ఏమయినా, రాజు చాలా పట్టుదల మనిషి. ఆత్మాభిమానం పౌరుషం వున్నవాడు. ఇంతకీ జరిగిన దేమిటంటే....పదిరోజుల అనంతరం ఓ శుభముహూర్తాన మొహంలో ఆనందంతో బ్రహ్మతేజస్సు తాండవిస్తూండగా సిగ్గుపడుతూ నన్ను ప్రేమతో దగ్గిరకి తీసుకుంటూ "నేను సంధ్యను ప్రేమించాను" అన్నాడు.

"నువ్వసలా అమ్మాయి నెప్పుడయినా చూశావా?!" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా- కేవలం ఆ అమ్మాయి కాచిన చారుని మోహించి ఈ నిర్ణయాని కొచ్చేడేమోనని.

"చూశాను, చాలా అందంగా వుంటుంది" అన్నాడు సిగ్గుతో ముడుచుకు పోతూ. చూశానంటే చాలు- అందంగా వుండటం వుండకపోవటం అన్నది చూసే కళ్ళమీద ఆధారపడి వుంటుంది! గోడమీద కెక్కినప్పుడు రెండు మూడుసార్లు దూరంగా కనబడింది. అంత పరకాయించి చూడలేదు కానీ, చాలా అందంగా వుంటుందని ఢంకా బజాయించి చెప్పలేను. ఏమయినా, వాడికి నచ్చడం మన కథకి ముఖ్యం.

''నీవెప్పుడు చూశావు?'' అడిగాను.

''నాల్రోజుల క్రితం నేను ఐదున్నరకల్లా వచ్చేసి బస్‌స్టాండ్ కెళ్ళి సిగరెట్లు కొనుక్కుంటుంటే అప్పుడే బస్సుదిగి ఆ అమ్మాయి మా శిష్యుడి చెయ్యిపట్టుకుని లాక్కెడుతూంటే చూశాను. ఆ అమ్మాయి యింట్లో కెళ్ళిపోతూండగా మా శిష్యుడు దూరంగా నన్ను చూపెట్టి ఆ అమ్మాయితో ఏదో చెప్పాడు. ఆ అమ్మాయి వెనక్కి తిరిగి నన్నుచూసి చిరునవ్వు ప్రసాదించింది.''

"వెరీగుడ్!'' అన్నాను భుజం తడుతూ,

"తర్వాత వరసగా రెండ్రోజులు సంధ్య బస్సు దిగే సమయానికి అక్కడ కాని, మా మూగమనసులు ఒకళ్ళకొకళ్ళ యిచ్చి పుచ్చుకున్నాం."

''పలుకరించలేకపోయావా?"

"నిన్న పలకరించేను."

"ఏమన్నావు?"

"మీరు చాలా బాగుందన్నాను. ఆ అమ్మాయి ఖంగారుపడి నిన్న సమాధానం చెప్పలేదు. పట్టు విడవకుండా యివ్వాళ సాయంత్రం మళ్ళీ కల్సుకుని, వంకాయకూర చాలా బాగుందన్నాను. ఆ అమ్మాయి ఆనందంతో ఉక్కిరి బిక్కిరై 'మీకు బాగుండటం కంటే నాకు కావల్సిందేముంది?' అంది."

"ఇంకనేం?"

"నువ్వో ఉపకారం చెయ్యాలి బ్రదర్! రేపొద్దున్నే కామేశ్వరమ్మగారితో ఆ అమ్మాయి పెళ్ళి విషయంలో వాళ్ళ అభిప్రాయమేమిటో కనుక్కుందూ?" అన్నాడు. వాడి నగుమోము చేతులచాటున దాచుకుంటూ, అభయహస్తమిచ్చే వరకు అదే పోజులో కూర్చున్నాడు.

సినిమాల ప్రభావం అనండి, ప్రచారంలోవున్న సాహిత్యం ప్రభావం మనండి- ఈ మధ్య యిలాంటి ప్రేమ వివాహాలు జరగటం సర్వసామాన్యమై

పోయింది ఇంతకీ నేను సంతోషించేదేమిటంటే- మా వెనక యింటివాళ్ళది కూడా సాంప్రదాయమైన కుటుంబం. అందుకే, ఆ అమ్మాయి కూడా రిక్షావాణ్ణి, టాక్సీ డ్రైవర్నీ, పడవవాణ్ణీ, దాకలాణ్ణీ ప్రేమించమని సినిమాలు బోధించే యీ రోజుల్లో మరీ అంత బరి తెగించకుండా కాస్త ముందూ వెనకా ఆలోచించి సత్సంప్రదాయ కుటుంబంలో పుట్టిన మా రాజుని మోహించింది.

పొద్దున్నే గోడారూడుండనై కామేశ్వరమ్మగారితో మావాడి వంశ వృక్షాన్నంతా పొగిడి, పెళ్ళి సంగతి కదలేశాను. ఆవిడ వాళ్ళ వంశాన్ని మోతాదుగా పొగుడుకుని, వాళ్ళకి సంధ్య ఒక్కర్తే అమ్మాయనీ, అన్ని ముచ్చట్లూ జరపాలనుకుంటున్నట్టూ వివరించి రాజారావు తండ్రి ఎడ్రస్ తీసుకుని, వాళ్ళాయన్ని వెంటనే పుత్తరం రాయమంటానని చెప్పి, నా సంకల్పాన్ని వేనోళ్ళ ఆశీర్వదించింది.

మర్నాడు మళ్ళీ సంధ్యా సమయం అవగానే ముస్తాబై బస్సు దగ్గరకాసి ఆ అమ్మాయిని కొంచెం చొరవచేసి "ప్రేమించి పెళ్ళిచేసుకోవడం యిష్టమా, పెళ్ళాడి ప్రేమించుకోడం యిష్టమా?" అని సినిమా పొడుపు ప్రశ్న వేశాట్ట. ఆ అమ్మాయి "మీ కేదిష్టమైతే నా కదే కష్టం. ఇంక దయుంచి రోడ్డుమీద నిలబెట్టి మాట్లాడటం మానెయ్యండి" అని నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయిందిట. బహుశాః ఇంటికే రమ్మని ఆహ్వానమేమో!

గిర్రున పది రోజులు తిరక్కుండా మా చిన్నాన్న వొచ్చేడు. వీణ్ణి వెంటబెట్టుకొని లాంఛనప్రాయంగా పెళ్ళి చూపుల కెళ్ళాడు. ఆయన కూడా వాళ్ళ సంప్రదాయాన్ని పొగిడి, కుర్రాడి ప్రయోజకత్వానికి మురిసిపోయి సంబంధం ఖాయం చేసుకొని, తాంబూలాలిచ్చుకుని బయల్దేరి వెళ్ళిపోయేడు. ఆ సాయంత్రం బస్సు టైముకి వీడింట్లోనే కూర్చోటం చూసి ఆశ్చర్యపోయి "ఏరా! సంధ్యాసమయంలో యిక్కడున్నావు?" అన్నాను. చిన్న చిరునవ్వు విసిరి "చిన్న టోకరా తిన్నాను బ్రదర్! నేను ప్రేమించిన అమ్మాయి సంధ్యకాదు. సంధ్యేమో రోజూ నాలుగున్నరకే యింటికి వెళ్ళిపోతుందిట. నే నాఅమ్మాయిని యివ్వాళే చూశాను. ఈ అమ్మాయి పరీక్షలు కదా! రోజూ సాయంత్రం సంధ్యతో చదువుకోడానికి ఆరింటి కొస్తుందట. నా శిష్య పరమాణువు బావమరది వెధవ కుంకగాణ్ణి చేరదీసి ఆ అమ్మాయి కొంచెం నాటకమాడిందిట! ఏమయినా సంధ్య కూడా చాలా బుద్ధిమంతురాలు" అన్నాడు- అందం చందం సంగతి ఎత్తకుండా, బహుశా 'చారు'మతుడై.

*